

РЕШЕНИЕ

№ 3493

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1709** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор С. Д., против решение №ПО-01-4/22.01.2020г. на директора на Б. дирекция „Западно-беломорски район“ /БДЗБР/, с което на жалбоподателя е отказано да се издаде разрешително за ползване на повърхностен воден обект по заявление вх.№РР-02-10/16.09.2019г. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на административния акт като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Конкретните твърдения са, че жалбоподателят в нарушение на чл.26, ал.1 АПК не е бил уведомен за започването на административното производство и за датата, до която е трябвало да бъде издаден актът; както и че актът е издаден след 14-дневния срок по чл.57, ал.1 АПК. Искане за отмяна на оспорения административен акт.

В съд.з. жалбоподателят [фирма], чрез юриск. П., и в представено от него писмено становище, поддържа жалбата на заявените основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директорът на БДЗБР, чрез служител с юридическо образование М., оспорва жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в

съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Административното производство е образувано по заявление вх.№РР-02-10/16.09.2019г., с което [фирма] е поискало от директора на БДЗБР издаване на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект –р.С., чрез изградено водовземно съоръжение в землището на [населено място], общ.К. за напояване на 3385 дка поливни площи в землищата на [населено място], [населено място], с К. и [населено място].

Със заявлението е представена декларация по чл.71, ал.2 от ЗООС, от представляващия търговското дружество, в която е декларирано, че то няма парични задължения към държавата и общината по смисъла на чл.162, ал.2 ДОПК, установени с влязъл в сила акт на компетентен орган. В изискано от директора на БДЗБР удостоверение изх.№УД008352/05.11.2019г. на орган по приходите в отдел „Местни данъци“ при Община-К. е посочено, че [фирма] има непогасени задължения по ЗМДГ-за данък върху недвижими имоти и за такси за битови отпадъци в общ размер на 16746,36лв. Също така, съгласно справка изх.№R00030740/20.01.2020г. от Столична община, [фирма] има неплатени изискуеми задължения за местни данци и такси и към СО.

По подаденото заявление, с решение №ПО-01-4/22.01.2020г. на директора на Б. дирекция „3. район“, на жалбоподателя е отказано да се издаде разрешително за ползване на повърхностен воден обект - река С. по заявление вх.№РР-02-10/16.09.2019г. Изложени са мотиви, че [фирма] има незаплатени изискуеми задължения за местни данъци и такси към [община] и към Столична община, което съгласно чл.68, ал.10 от Закона за водите е пречка за издаване на исканото разрешително.

Решението е съобщено на жалбатопадаля на 27.01.2020г., а жалбата срещу него е подадена на 10.02.2020г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от надлежно процесуалнолегитимирана страна, в срока по чл.149, чл.1 АПК. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 52, ал. 1, т. 4 от ЗВ и в предвидената от закона форма; и съдържа мотиви - фактически и правни основания за постановения отказ.

Съдът не констатира допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на оспореното решение. Доколкото административното производство е образувано по искане от жалбоподателя, не е налице твърдяното в жалбата нарушение по чл.26, ал.1 АПК, който предвижда задължение за уведомяване на заинтересовани граждани и организации, а не на заявителя. Също така, срокът по чл.57, ал.1 АПК е инструктивен, а не преклузивен, поради което пропускането му и произнасянето по искането на жалбоподателя след него, не води до незаконосъобразност на оспорения акт.

По приложението на материалния закон, съдът съобрази следното:

Водовземането от воден обект е подчинено на разрешителен режим, уреден в ЗВ. За издаването на разрешение за ползване органът по чл. 52 е задължен да съобрази отсъствието на отрицателните материалноправни предпоставки, които обуславят постановяване на отказ. Такива отрицателни предпоставки изчерпателно са визирани в разпоредбата на 68 ЗВ, които задължават административния орган при

констатирането им при обвързана компетентност да постанови отказ за издаване на разрешително за ползване.

Съгласно чл. 68, т.10, б.“а“ от ЗВ, директорът на басейновата дирекция отказва издаване на разрешително за ползване на воден обект, ако заявителят има задължения за публични вземания, с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения. В случая от представените по делото доказателства, се установява, че [фирма] има неплатени изискуеми задължения за местни данъци и такси, които не се твърди да са разсрочени, отсрочени или обезпечени или оспорени. Задълженията за местни данъци и такси по ЗМДТ са публични задължения по смисъла на чл.162, ал.2, т.1 и т.3; като за да са те пречка за издаване на разрешителното, чл.68, т.10, б.“а“ ЗВ не изисква да са установени с акт за установяване на публично вземане.

Въпреки, че задълженията за данъци и такси по ЗМДТ не са установени по основание и размер с влезли в сила административни актове за публично вземане по чл.166 ДОПК, това е основание те да не се включат в декларацията по декларация по чл.71, ал.2 от ЗООС, но няма пречка да бъдат установени с други доказателства – в случая с издадени от съответните общини удостоверения.

С оглед горното, като приема, че не е налице кумулативно предвидено в закона условие за издаване на разрешително за ползване на воден обект, и като намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в съответната форма, при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон и целта му, съдът намира, че подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, и на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл.144 АПК, на ответника по жалбата ще следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 120лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против решение №ПО-01-4/22.01.2020г. на директора на Б. дирекция „3. район“, с което е отказано да се издаде разрешително за ползване на повърхностен воден обект по заявление вх.№РР-02-10/16.09.2019г.

ОСЪЖДА Напоителни системи“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Б. дирекция „3. район“ съдебни разноски в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: